

ילדות

בן יפה נולד על כתף הכרמל
ומברכים הגיעו מכל עבר
גשם טוב ירד כי נעתר האל
והחיטה נבטה בשדות השבר

שמש חם זרח ורוח קל נשב
הילד כבר לומד לקרוא בספר
עת שקד פרח סיון, תמוז ואב
והתינוק הרך היה לגבר

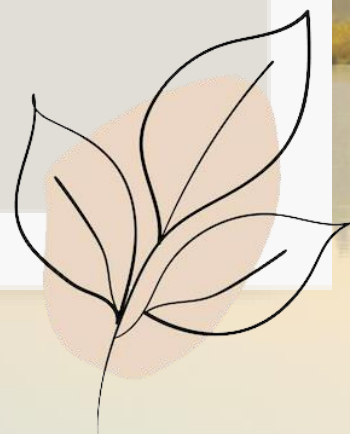
(בן יפה נולד/רבקה זוהר)

מוישל'ה נולד בפתח תקווה בא' באייר תש"ם (17 באפריל
1980), והיה לבן הזקונים של נורית ועזרא, אח לשמוליק ויעל.

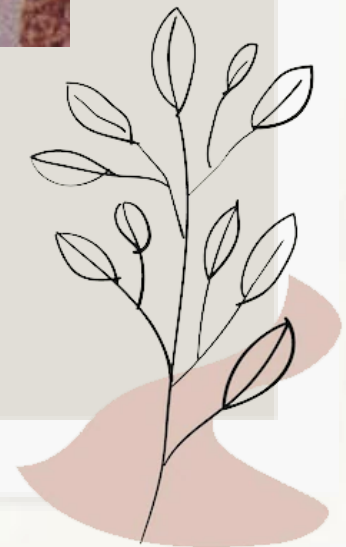
עם הקוואקוה האהבה האמיתית שלו

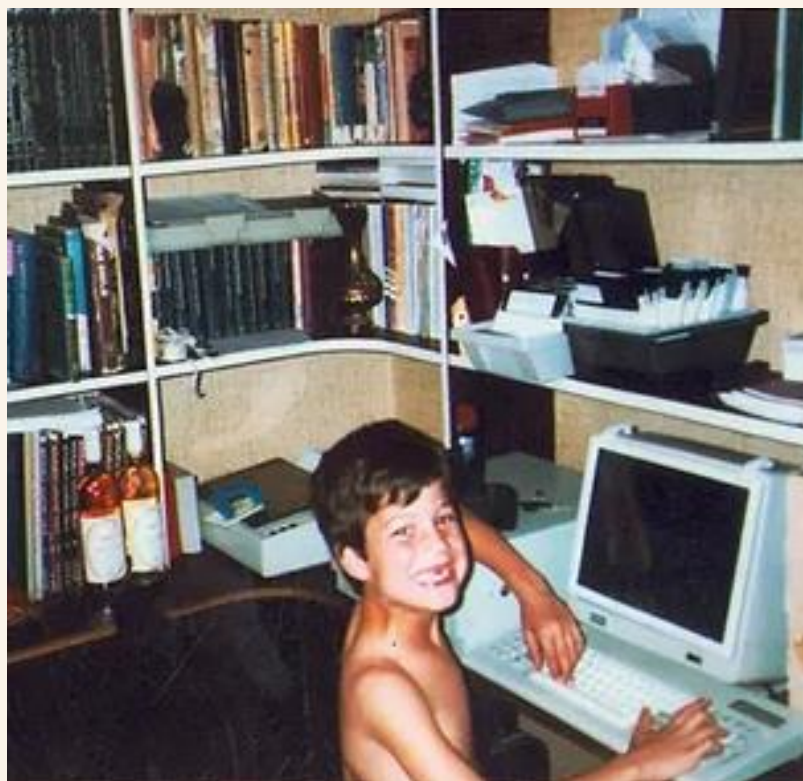
כילד היה מוישל'ה שובב מאוד והרבה במעשי קונדס.
הוא אהב מאוד לשחק כדורסל.

צעצוע חדש הגיע הביתה

מוישל'יה למד בבית הספר היסודי ע"ש חיים נחמן ביאליק

אהבה נוספת- מחשבים

באופן קבוע נהג להסתובב עם מכנסיים
קצרים וכדורסל מתחת לזרועו, ללא קשר
במזג האוויר.

אהבה למוסיקה קלאסית

מה קרה
לידך
שדיבר
אל
כוכבים...

לא פעם אף נשלח מבית הספר חזרה אל
ביתו על מנת שיתלבש בבגדים חמים
יותר.

נעורים

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות

וברך לו רגליים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים

(מה אברך/להקת חיל הים)

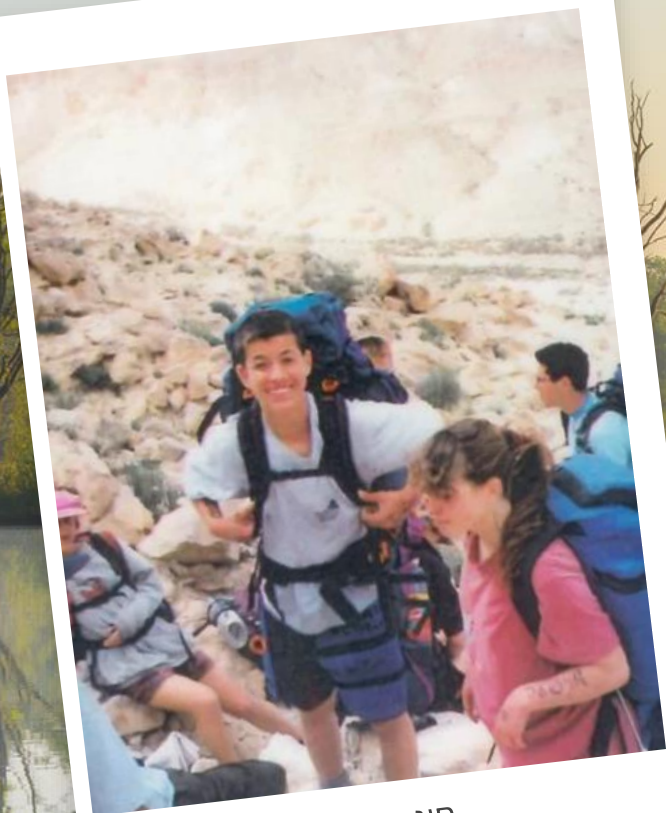
מוישל'ה למד בחטיבת עלומים ולאחר מכן
עבר ללמוד בתיכון אחד העם. מוישל'ה
היה תלמיד חכם שהצליח בקלות
בלימודים מבלי להשקיע בהם יותר מדי.

מוישל'ה העדיף להשקיע את זמנו
בטיולים, כדורסל ועזרה לזולת, בטענה
שהוא "צריך להשקיע בדברים החשובים".

מוישל'ה בטיול בפריז

חוג סיירות

חוישליה עיני

כינוי: טושון / מויש.

משפט אופייני: "... אכא שלי יקנה זי"

עד שתחזרי אולי: תריה זו חברה שלי קוראים זה יע.

טלפון: 054-827830 (אם לא ימצאו משהו קטן יותר)

אי-מייל: חי צרוך אי-חייל שיש לך טלפון לוויניקי!

ימשיך לטפס על כל הר שנקרא בדרכו, ולדבר על שמויות,
טבעות ועוד כל מיני דברים שאין לנו מושג.

"כרטיס אישי"

מוישלה היה נוהג להתווכח עם הסובבים אותו ותמיד היה יוצא כשידו על
העליונה והוכיח עצמו כצודק.

אחת האהבות הגדולות של מוישל'ה כנער הייתה ארץ ישראל, ובשל כך נהג לטייל לאורכה ולרוחבה. לפעמים היה לוקח תרמיל ויוצא לטייל למספר ימים, מצטרף לאביו מדריך הטיולים ועוזב את הקבוצה כשמתחשק לו, אך תמיד היה אחראי והיה מידע את כל הגורמים הרלוונטיים, ובכך הפגין אחריות רבה.

מוישל'ה בטיול

מוישל'ה מטפס במחצבה בזיכרון

כשהיה מטייל בארץ עם חברים תמיד דאג שלכולם תהיה שקית זבל ביד בשביל לנקות את המסלול- דוגמה נוספת לאהבתו לארץ.

בר מצווה
"נולדתי להיות מאושר"

מאפיין נוסף של מויש'לה היה חסד ונתינה-
אם היה נוסע באוטו והיה רואה ברחוב
אישה מבוגרת סוחבת סלים היה עוצר
ומציע להסיע אותה למחוז חפצה.

טיול שנתי כיתה יא'

מוישראל'ה רוקד בחתונה של אחותו יעל

"אני עושה מהלב"

טיול שנתי כיתה י"א

מוישליה היה אהוד מאוד בקרב חבריו והם
תמיד היו לצידו. הם הרגישו ונהגו כבני
משפחה בביתו.

מוישליה עם חברים בויכוח תמידי

מוישליה עם חברה (יעל)

מוישלה "המורה זה לא ככה" - זואקו-עיני
את בית הספר הוא מקפיד לבקר,
פעמיים בשבוע ולא יותר.
כדור סל, טיולים, הוא מטפס על כל דבר,
לזהות את מוישלה פשוט, גם בחורף לבוש קצר.
רוצה להיות אסטרונוט, טייס או חוקר
אבל מוישלה, זה לא יקרה עד שתתחיל להתבגר.

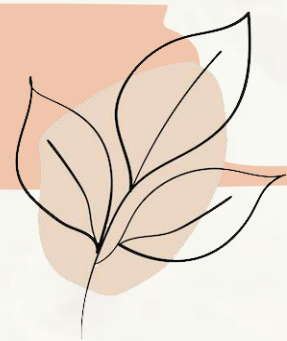
ספר מחזור סיום תיכון

תמונה שכבתית כיתה י"ב

צבא

רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם חצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עוד שניה אחת לומר לך שלום

[מיליון כוכבים/עמית פרקש]

בחודש ינואר 1999 אחרי התיכון, התגייס מוישליה לצה"ל.
הק"בא בצבא אפשר לו ללכת לקורס טיס שם התנדב, עשה את
השלבים הראשונים כולל טיסות- עד השלב מאוחר.
אך לא מצא שם את מקומו.

קצת מהקורס טיס, עם צחי ויעל

בשלב מסויים בא למפקד ואמר לו- תדיח אותי. המפקד לא הבין למה?

הוא אמר לו- "**אני רוצה להריח את הפרח ולא לראות אותו מלמעלה**"

המפקד הסתכל בתמהון, מוישי עזב. עזרא(האב) צחק עליו- הוא ענה לו- "אני יודע שזה מה שאתה רוצה שאהיה טייס, אבל זה לא מתאים לי". הוא אהב להתלכלך, להיות בשטח. מויש רצה לעשות את מה שצריך לעשות- במקסימום שניתן. המשיך לשרת בהנדסה קרבית שם "קפץ כיתה", עבר את כל השלבים עד שסיים קורס קצינים.

נפלס את דרכנו, נטהר המכשול
הנדסה קרבית,
משפחה עתיד, עם חזון למחר ותקווה.
[המנון חיל ההנדסה הקרבית]

סיום הטירונות ולקינוח מיץ ענבים

אבא ואמא עם הקצין הצעיר

עם הכסופים בסוף המסע

חניך מצטיין עם חיוך ענק

כולם יחד - שמוליק מויש ויעל

למרות שלא ראה את ייעודו בצבא, יצא מוישליה לקורס קצינים.
בנובמבר 2000 סיים את הקורס והיה למפקד מחלקה.

במוצב אסטרה בחרמון

מוישלה הפסיק חופשה על מנת להצטרף לאימוני היחידה ובסיומם הוצב ב"עין
עריק" ליד רמאללה.

בביקור מקדים שערך , הבין שהמחסום מאוד בעייתי-
מבחינת המיקום, השמירה, השליטה עליו- מלכודת מוות.
מוישלה לקח יוזמה ודיבר עם המ"חט והסביר לו את הבעייתיות במחסום,
למרות זאת ההחלפה בוצעה.

עם המבורגר ביד וחבר בצד בקורס קציני הנדסה קרבית

ככה מעבירים את הזמן- משחקים מונופול ומלקקים שוקולד למריחה

אין דבר שלא מטפסים עליו

בערב ההחלפה ישב מוישלה במכולה וכתב כיצד יש לשנות את מערך המחסום
כך שניתן יהיה לשמור עליו ועל היושבים בתוכו.

באותו יום גשום, תוך כדי שכתב, מחבלים הגיעו למחסום מכוסים ומצוידים
בנשק, פתחו באש והביאו למותו של מוישלה וחמישה מחייליו.

שוקולד בפיתה

ה אחת, ה חללים

זי כחודש,
הקרבת
גוחה, אחד
דת האחים
שבוע שעבר,
גו שישה
הם מונצחים
אל: ארז
מין), תמיר
לידו רובה
"ל (נראה
קי ז"ל (שרוע
זיקיס ז"ל
יעים גם
ית ברמי,
החלל
אל אוקסמן
שרון סלומון

סרן משה עיני, בן 21

שב מחופשה כדי לפקד

שלשום בערב סיפר סרן משה עיני להוריו, כי הוא עובר לשרת בקו ועלה למחסום ליד היישוב דולב. אתמול, בסמוך ל-4 לפנות בוקר, הגיעו אנשי קצין העיר להודיע להוריו על מותו במחסום שעליו סיקד.

אחיו הבכור (27) של סרן עיני קיבל את ההודעה המרה בסינגפור, שם הוא שוהה בשליחות ממקום עבודתו. הוא מיהר לחזור לארץ, והיום בשעה 3 ישתתף בהלווייה בבית העלמין הצבאי „סגולה“ בפתח-תקווה.

משה עיני (21) היה האח הצעיר מתוך שלושה ילדים, כולם שירתו בצה"ל כקצינים. עם גיוסו בחר בחיל-ההנדסה, ובאחרונה סיים את שירותו הסדיר והחל בשירות הקבע. לפני שבוע, סיפרו ידידיו, נסע סרן עיני לחופשת סקי בחו"ל וחזר לצבא כדי לפקד על חייליו במחסום בעין-עריק.

עיני למד בבית-הספר התיכון „אחד העם“ בפתח-תקווה. המנהל, אילון נווה, סיפר אתמול כי בבית-הספר כונה סרן עיני „מוישראל“ והיה בחור בולט אך צנוע.

חברו דור סיוון סיפר, כי „משה היה הבן-אדם הכי שמח שאני מכיר, תמיד עם חיוך ענק, קופץ, מטפס, רץ, אנרגיות שאף אחד לא יכול להתחרות בהן“.

הנצחה

ואת זכרת צחוקנו כמו נחל,
ואת זכרת ריקוד ומפוחית,
ואת זכרת את ערימת השחת,
ואת מגע ידו של היחיד...

ואם נותרת והבדידות חובקת
ואת פוסעת בכרמים לאט,
את תחכי על כן כל כך בשקט
נפרדנו וחייכנו במבט.
[יצאנו אט / חיים חפר, דוד זהבי]

"כל פסגה היא רק עניין של זמן עד שהוא יכבוש אותה"
אחיו של מוישל'ה, שמוליק

הטיול של מויש

מדי שנה, נוהגת המשפחה לקיים טיול לזכרו של מוישלה. לכל טיול מגיעים לפחות מאה איש וכולם מקבלים בין היתר חולצה מעוצבת בהתאם לנושא הטיול.

בשנים הראשונות בטיולים היו טיולי אתגר, אך עם השנים רמת הקושי ירדה על מנת להתאים את הטיול ולהנגיש אותו לכמה שיותר חברים ובני משפחה שרצו להשתתף.

הטיול של מויש מלא בבני משפחה וחברים ב2018, נחל תנינים

המטיילים בשנת 2014, שפך נהר הירדן

עיצוב החולצה לטיוול של מויש בשנת 2016, בית אלפא

המטיילים בשנת 2016, קיסריה

עיצוב החולצה של הטיול בשנת 2015, נחל עמוד

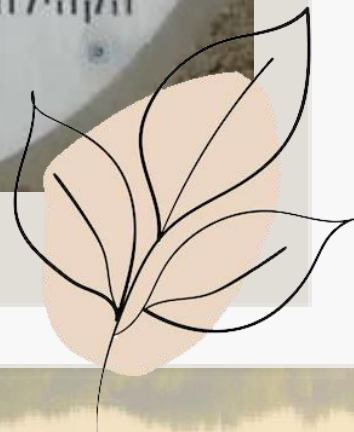

מרכז משה עיני לספורט
לזכר סרן משה (מוישלה) עיני
שנפל בפעילות מבצעית ב-19.02.02
הוקם בתרומת האגודה למען החייל בקנדה
הקהילה היהודית בקנדה וחברי המשפחה

.....

מרכז הספורט

לזכרו של מוישלה, שהספורט תמיד היה אחד מתחביביו הגדולים.
הקימה המשפחה מרכז ספורט לזכרו בכפר הנופש לחיילים
באשקלון.

משפחתו של מויש במרכז הספורט

חיילי גדוד 603 - הגדוד בו מוישלה שירת, חשיפת הלוט במרכז הספורט

קיר ההנצחה בבית המשפחה

המשמעות של הזכרון של מויש

החיים הם
ילדות הנצח

(אתה)

נוער 2003

.....

על הטקסים בבית הספר

"נורית, עזרא, שמוליק ויעל היקרים, האזכרה בבי"ס אחד העם לזכרו של מויש הטביעה חותם כמו גם געגוע עמוק. הכרתי את מויש דרככם והתרגשתי עד דמעות. בזכותכם הדור הצעיר נחשף לדמותו, פעילותו ומורשתו של מויש על כל מה שהיה ומייצג. בהשראתו של מויש, לטכס היתה משמעות הרבה מעבר לחווייה הרגשית. לאורו צומח כל שנה דור של צעירים חדורי מוטיבציה ואמונה בדרכו.

שלכם מקרב לב, רחלה."

לזכרו של מויש הוקם אתר אינטרנט הכולל את סיפור חייו הקצרים.
בני משפחה וחברים כותבים בו-

היי מויש,
אני חושבת שהיה יכול להיות ממש מגניב
להכיר אותך.
סיפרו לי עליך דברים מצחיקים ומעניינים
אני יודעת שאמא מתגעגעת אליך.
ביום הזיכרון אני אספר עליך בבית ספר
אוהבת: הראל

כמה שאני מתגעגע למשחקי הכדורסל
איתך,
היינו באיזה שהוא תחרות ביננו....
אני זוכר שהיית אוהב את אלן אייברסון
שאותו ניסית לחקות....
מתגעגע ולא אשכח אותך לעולם
אורן מרטין

פארות שהצון משיק פתקתק

פארות שהחיים משיכים

פארות שאנחנו נסחפים איתם,

אתה צדיין איתנו

תמיד

מילות השיר -

The time of your life

“Another turning point, a fork stuck in the road
Time grabs you by the wrist,
directs you where to go
So make the best of this test and don't ask why
It's not a question, but a lesson learned in time
It's something unpredictable, but in the end it's right
I hope you had the time of your life
So take the photographs and still frames
in your mind
Hang it on a shelf in good health and good time
Tattoos of memories and dead skin on trial
For what it's worth, it was worth all the while
It's something unpredictable, but in the end it's right
I hope you had the time of your life
It's something unpredictable, but in the end it's right
I hope you had the time of your life
It's something unpredictable, but in the end it's right
I hope you had the time of your life”...

כבר מגיל צעיר, מויש התחבר לשיר הזה, עוד לפני שהבין לגמרי את המשמעות שלו. מילות השיר מכוונות לארועים ונקודות מפנה למרות הקשיים הלא צפויים ומביעות תקווה שתמיד תצליח לעשות את הטוב ביותר בכל המצבים אותם תפגוש בחיים, תמיד לראות את הטוב, כך היה מויש.

מויש תמיד הסתכל על החיוב, תמיד ראה את הטוב ומעולם לא עצר כאשר עמד מכשול בפניו.

אם בבית הספר בו תמיד התנדב לכל משימה אפשרית, אם כך בצבא כאשר התגייס והתקבל לקורס טייס ממנו פרש והתנדב להנדסה קרבית כאשר לנגד עיניו עמד הרעיון אם צריך לעשות משהו אעשה את הטוב ביותר בלי לשאול שאלות.

וכך גם בחיי היום יום - בכל מקום שהיה צורך, מויש היה שם. בעזרה לזולת, בהתנדבות לשמה ובאהבת הארץ.

השיר כמו מסכם את כל מה שמויש היה - לעשות הכל הכי טוב, למצות את הזמן שלך מויש פשוט האמין שהוא נולד להיות מאושר.

דברים שנאמרו

היי מויש,

אנחנו עומדים פה ולא מאמינים שעבר כל כך הרבה זמן..

כמה פעמים אנחנו אומרים ושומעים את המשפט הזה! כמה פעמים אנחנו
מתסכלים מסביבנו ולא מאמינים שכל כך הרבה השתנה מאז! כמה פעמים אנחנו
מתסכלים מסביבנו ולא מאמינים שכל כך מעט השתנה מאז!

מויש, אחי הקטן, היית חבר שלי, היית חלק ממני שנלקח, כל כך הרבה דברים אני
משתפת אותך וכל כך הרבה דברים אתה לא יכול להיות חלק מהם..

אבל למרות הלב שנשבר, למרות הקרקע שנשמטה, אנחנו מצאנו במה להאחו כדי
לא ליפול..

"כמו בכל משבר

יש להאחו בענף הקרוב

לא להיסחף בנהר

לא לטבוע

צריך לבחור היטב

שיהיה בהישג יד

שלא יהיה דק מדי

שיחזיק את משקל הגוף

והנפש

לאורך זמן

כמו כל משבר

לגלות בסופו

שאת גזע"

מויש,

אנחנו עומדים פה, מעגל גדול של אנשים שאוהבים אותך...

ולא מאמינים שעבר כל כך הרבה זמן..

הספד שכתבה יעל, אחותו של מויש

מויש

אחי הקטן, 15 שנים עברו

15 שנים של מסע אל הלא נודע

15 שנים של געגוע

ועם כל געגוע מסמנים עוד מקום בעולם

באבנים או בדיו - נותנים בהם סימנים של זיכרון אבוד

אהוד מנור כתב:

זה אחי

שנה אחרי שנה

זה אחי

מביט מן התמונה

עוד מביט בי אל תוך עיני

מחייך ושותק אלי

עוד מביט

שנה אחר שנה

הוא לא יהיה

לא אבא, לא חתן

הוא רק יהי אחי הקטן

והמרחק גדל כל הזמן

זה שבנינו, אחי הקטן

איזה עולם לא הוגן, לא מובן,

נפגש רחוק רחוק מכאן

אוהב ומתגעגע

אחך הגדול, שמוליק

24/2/17

הספד שכתב שמוליק, אחיו של מויש

מוישראל!

21/02/02

קשה לי לדבר עליך בזמן עבר.
במוחי עוברות שוב ושוב תמונות מחייך הקצרים.
כשנולדת הייתי בערך בת גילך, ובמסיבת ברית המילה הבאתי את
החבר החדש שלי, קובי, שלימים הפך להיות בעלי ודודך.
מיום לידתך היית ילד יפה וחייכן.
תמיד בתזזית עשייה כלשהי.
ילד מחונן במחשבים ובכלל, הייתה לך נטייה ללמד את המורים,
(והרבה פעמים בצדק) ולעמוד על דעתך.
ילד שמחפש אתגרים, ותמיד בכוונים הנכונים.
חוגי הסיירות שהחלו כחוג, הפכו להיות אהבתך הגדולה.
טיפוס הרים גלישה מצוקים, כמה שיותר גבוה וכמה שיותר חזק.
אבל ללא קלות ראש.
חורף וקיץ בחולצה קצרה, יחף או בסנדלים.
אהבת החיים בערה אצלך בגדול.
זה ניכר בפניך, בחיוך הרחב והפתוח.
נדיבותך וסבלנותך לבני דודיך הקטנים, הייתה שם דבר,
ואהבתם אליך בערה.
ילד שגדל בסביבה חמה, במשפחה מדהימה, מלוכדת ואוהבת.
אני, הדודה הקטנה, הייתי מרוחקת ממך בשנים האחרונות,
ריחוק פיזי, באילת, ופגישותינו היו קצרות, לאו דווקא מפאת קוצר
הזמן שלי, אלא מקוצר הזמן שלך. תמיד עסוק,
תמיד ממחר לפעילות הבאה, בכיף, וטוב שכך.
כחייל היית תמיד בראש.
חניך מצטיין בכל הקורסים, ללא היסוס המשכת לקצונה,
תמיד רציני ומסור, וכפי שנודע לנו גם ברגעיך האחרונים,
היית טרוד בתכנון מיגון המחסום, בהגנה ושמירה על חיי פיקודיך.
אנחנו מאמינים ובטוחים שנלחמת בעוז ברגעיך אחרונים.
החיים יהיו ריקים בלעדריך,
נוח על משכבך בשלום,
בן, אח, נכד ואחיין יקר.
להתראות.

דודה טובה.

הספד שכתבה דודה טובה

כותבת מיכל הנס שהייתה מחנכת י"ב 5 לפני שלוש שנים:

אני יודעת שלא היית רוצה שיספרו עד כמה היית מיוחדת. אבל אני יודעת שכמה שאספר זה לא יהיה מספיק. תמיד היית המתנדב הראשון לכל פעילות בכיתה, או לפעילות של מש"צים. תמיד היית תורם ועוזר לכולם עם חיוך גדול. נותן יחס אישי וחם לכל אחד. כשחליתי, באת לבקר, ואמרת: "רק רציתי לראות שאת בסדר". בשיעור ביום ראשון היית מספר לכולם על הטיולים שעשית בשישי שבת. תיארתי את החוויות, כך שיכולתי לחוש שהייתי שם איתך. אך תמיד היית מוסיפה שאני לא ממש הרפתקנית, וזה לא ממש בשבילי לישון בשטח, או לטפס על אחד ההרים. הופעת בלוש קצר וסנדלים, בקיץ ובחורף. כשפניתי אליך ואמרת: "מוישראל, אתה תחלה", היית משיב: "אל תדאגי, לי ממש לא קר. אצלי הכל בסדר". בשיעורי אנגלית נהגת לבצע את המטלה במהירות ולסיים ראשון את המבחן. ביקשתי ממך להישאר ולבדוק, אך אתה העדפת לשבת בצד עם חבריך ולתכנן את הטיול הבא. כל כך אהבת את הארץ. הכרת אותה, והרגשת אותה יותר ויותר עם כל טיול. ציפית לשירותך הצבאי ואמרת ש"חשוב מאד לתרום". לכן, חבריך קראו לך "המורעל". מוישראל, היית רגיש, שנון וכה מיוחד, שלא יכולת שלא להשאיר חותם על כל מי שהכיר אותך.

נזכור אותך תמיד!

ועל דברי מיכל ברצוני להוסיף:

נכנסתי אתמול לאחת מכיתות י"ב במסגרת נוהגי להיכנס לכיתות אלו ולהרצות בנושא מורשת קרב. היה זה אך שעה קלה לאחר שהיגיעה אלינו הבשורה הנוראה על נפילתך. מורשת הקרב אותה יודע אני לספר, היא מורשת הקרב של חיל הנדסה. פתחתי וסיפרתי לתלמידי על הידיעה הנוראה שזה עתה קיבלנו: נפילתו מוישראל, בוגר בית הספר, קצין הנדסה קרבית. דומני, שמעתה עלי להכניס להרצאותי פרק נוסף, פרק של מורשת, שעלינו ללמוד וללמד ממך: צריכים אנו ללמוד ממך וללמד את תלמידינו מאישיותך ופועלך: מהי אהבת הארץ ואנשיה, מהי מנהיגות ומהי צניעות, מהי נחישות ומהם יושר וכנות.

אני מצדיע לך ולמשפחתך היקרה בכבוד ובהערכה. אני מצדיע לך כקצין הנדסה קרבית בעבר לקצין הנדסה קרבית בהווה. אני מצדיע לך כמנהל שלך בעבר, לתלמיד שעלה על רבו, והגשים באישיותו ובמעשיו את המירב אליו אנו מתיימרים לחנך!

נוח על משכבך בוגר יקר ויהי זכרך לנו לאות ומופת ודוגמה לחנך לאורך!
אנו כולנו מבכים אותך, אך גם מאד גאים בך!

יהי זכרך ברוך!
שלך
אילון נוה

מנהל ביה"ס התיכון
ע"ש "אחד העם" פ"ת

הספד שכתבו מיכל הנס ואילון נוה, מחנכת ומנהל בביה"ס "אחד העם"

לשבת ע"י - מושן שלי
איש מבורך וקרוב מצט"ן
הנה הטוב ביותר של כלם היה לי
דלמק תמיד הובילה הייתה נצחית ע"י חילוק משנה לא
ספטה. ~~היא~~ אהב יותר מכולם אני העצבתי אותך
למחרת עם רובם ושלמה קמנו שאלו בעניינים של מקורם
ולפי המסורת חמת חמ"ל
מקור שהוא קודם כל קראת ואם סוקר
למשנת ומכרם לא משנה אלא צופי, אהבתי ובעל זואולוגיה
יחודית.

ואחרי לוחם אומק-מנוז היה הכייה פיים שכן שהקדון
את אהב לפרק.

לשבת היום מה שהולך נמן, אהבת את הטבע, אהבת ללמד
אהבת ללמד בכל אהבת למקרים לא סתם ולא נחמק מכל
לשבת את החיילים העתידה והפלאה.

אהב יתקן לך אני יודע אהבת את המשפחה,
כל כך חיבתם לכולם הייחודיים הכל את אחיך חובד לסינצור
ויצאתי אסור להשיג לך לא.

לשבת ע"י ~~לשבת~~ ~~לשבת~~ היין חכמים היו גם
לשבת הדם אהבת את הנחם האהוב ואני שמח.
תמיד קראתי לך יודע והיה אומר כן טאטא
היו אהב את הנחם האהב בה נפלא וזכינו בזאת אלמנה

מחנה. ~~מחנה~~
חיליה יקרה ביושפת אלה אינו להיות חכמים ואהבת אהבת קדושה
כמו שכן אהב אתכם בהתמודד עם קושי ולא להיות.
ע. יעודה אני לך מה שהייתה לי הבעות לקרן אהב ולשאלו לשינון
הכלק רוב ואלוים אלו להסדר, צמחך נצורה במוקד אהב
משגישים ואהבים משגיח "אורז"

הספד שכתב משה בן שושן, מ"פ של מוישלה

משפחת עיני היקרה !

כבת למשפחה שכולה אני מזדהה עם כאבכם

יודעת שהזמן לא מרפא ושאינ נחמה, אבל גם יודעת

שכל עוד אני חיה חי בי גם אחי ז"ל.

ההנצחה היפה שלכם, הסרט על חייו של מוישלה שבו צפינו

גרמה לכך שכל אחד מתלמידי השכבה נושא את בנכם מוישלה בלבו, ביכורו

ומחייה אותו

אני לקחתי מהסרט משפט שאמר מוישלה כשהיה בן 10

"נולדתי להיות מאושר ואף אחד לא יהרוס לי את האושר"

אני בטוחה שתלמידי שעומדים להתגייס לצה"ל הזדהו עם ההחלטה האמיצה של מוישלה שאמר

לא מתאים לי קורס טייס זו הייתה טעות

אני אוהב לראות, לחוש, לנשום, להריח את הפרחים מלמטה וכך עשה,

מוישלה עזב קורס יוקרתי ומימש את אהבתו בדרך אחרת, נאמן לעצמו וחף מהשתעבדות לסממנים

חברתיים כמו יוקרה.

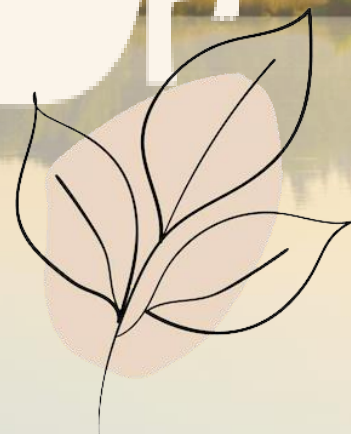
תלמידים אחדים לקחו לעצמם ערכים כמו אהבת הארץ, נתינה, חברות ויותר מכל אהבת האדם

ועל כך אני אסירת תודה לכם

אני יודעת שמוישלה שלכם יחיה מעתה גם בליבם של תלמידי

מרכזת שכבת י"ב

הספד שכתבה זהבית גולדשטיין, רכזת שכבת י"ב

החיים שאחרי- עזרא ונורית מספרים

החיים לאחר מותו של מויש קיבלו צורה משמעות אחרת, אנחנו חיים בצילו של צל ענק, צילו של מויש.

הבכי והצחוק מהולים ביחד.

כשמויש נהרג נורית חינכה את כיתה י"ב. אחרי השבעה חזרה ללמד, היא הסבירה מה קרה ואמרה שיש זמן לשאלות פתוחות. אחד התלמידים שאל בזהירות- איך אמא יכולה להמשיך לחיות אחרי שבנה נהרג?

נורית הסתובבה לחלון. לקחה כמה נשימות עמוקות ואמרה- "שאלת שאלה אמיתית, גם אני שראיתי בעיתונים שילד נהרג לא הבנתי.. אבל ישבתי וחשבתי שיש לי 3 אפשרויות- לסיים את חיי, לחיות כי צריך בעצב, לחיות את אותם חיים שהיו עד היום- לרקוד, לכיף..

אני בדיוק אותה המורה נורית, אמנם עם חור בלב אבל אותו דבר"-

בתיאור הזה ממצה נורית את מה שהמשפחה מרגישה, שיש מקום לצחוק, אנחנו צוחקים ולפעמים ההומור הוא הומור שחור. כשיש מקום לבכי הוא משתלט על כולנו. כשיש מקום לצאת ולבלות, יוצאים ומבלים. החיים ממשיכים במקביל, חיים וזיכרון. חיים שמויש אהב וחיים שיש בהם משמעות.

ואם יש בכוחנו לעזור למשפחות שכולות, נהיה לצידין ונעזור להן לישר מבט לראות את הטוב שבחיים והיופי שהשאירו לנו הילדים.

נורית מתנדבת כיום במשרד הבטחון עם הורים שכולים- פעילות מבורכת שמראה שאפשר לעשות טוב.

מוישלה תמיד פה.

דבר התלמידים

זכינו, דרך התמונות, החפצים והסיפורים, להכיר קצת את מויישלה - בחור נדיב, שמח ומלא באהבת הארץ והאדם. תודה לכם, משפחת עיני היקרים, על שפתחתם בפנינו את ביתכם ושיתפתם אותנו בסיפורכם. שמחנו להשתתף בפרויקט הכל-כך המשמעותי הזה, ולכבוד היה לנו לזכור ולהנציח את מויישלה עיני, זכרונו לברכה.

חגי, ליאב, יעל ואיתי

דבר הסטודנטית

משפחת עיני היקרה!

אני חושבת על היום הראשון שבאתי אליכם, ישבנו יחד בסלון וסיפרתם לנו על מויש.

כמה מיוחד היה עם השמחה האופיינית לו, השובבות ואהבת האדם ואני התרגשתי וחשבתי כמה הייתי רוצה לפגוש אותו.

אני רוצה להגיד לכם שמההכרות הקצרה שלי אתכם, יש לכם כח מיוחד כמשפחה והבחירה בחיים והאחדות הייחודית לכם מעוררים בי השראה. זכיתי ללוות פרויקט משמעותי, שבו הדור הצעיר לומד מי אלו המלאכים ששומרים עליו ובניהם היה מויש ז"ל.

עזרא ונורית היקרים, המפגש איתכם נחקק אצלי עמוק בלב.

יש בכם נתינה גדולה ואהבת אדם, למדתי מכם איזה ערך חשוב יש לחיים. תודה שפתחתם את הלב בפנינו, זכיתם לחנך ילד מיוחד שהפיץ אור בעולם ומשפחה לתפארת.

אז תודה על הכנות, השיתוף והרוחב לב.

אין מרפה לשכול, אך יש אמונה ותקווה לחיים וכשסיפרתם על מויש הורגשה תקוותכם בליבנו.

בתקווה שתמשיכו לחנך את הדור הבא לציונות, אהבת הארץ והאדם ושמחה הנלמדים מאישיותו של מויש ז"ל.

אוהבת ומעריכה,

רני.

